

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org



*Missziós
üzenetek*

2020
III. negyedév



— III. negyedév —

2020. július 4.

1. KRISZTUSKÖZPONTÚSÁG AZ EVANGÉLIUMI MUNKÁBAN

„Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről.” (1Kor 2,2)

A krisztusközpontúság sokkal több, mint csupán Jézus emlegetése az igehirdetésekből. Nem csupán egy prédikáció a megváltásról szóló sorozatban. Az egész eseménynek Jézus-illatúnak kell lennie. Jézusnak látszódnia kell, hallatszódnia kell, és meg kell Őt tapasztalni minden igeszerető barátunkkal létesített kapcsolatban. Amikor az igehirdető felmagasztalja Krisztus kegyelmét, ám a hívők fellépése rideg, önző és krisztusnélküli, akkor az nem fogja élethűen tükrözni az adventizmus igazságát. Az embereknek, akik eljárnak az evangéliumi összejövetelekre, Jézust kell látniuk mindenki, aki csak besegít az összejövetelek lefolytatásába.

Minden igazság Jézusra összpontosít. És ha Jézus nem található valamely tanulmányozás középpontjában, akkor nem is kell megtartani. „Hitvalló keresztények közül az adventistáknak kell elől járniuk abban, hogy Krisztust felmagasztalják a világ előtt” (Evangelizálás, 187). Ismétlem, nem jelenti azt, hogy az igehirdetésben csak Jézust kell emlegetni – helyette inkább az egész prédikációnak Krisztus bemutatásának kell lennie. A tanok mindegyikének Ő áll a közép-

pontjában és az evangélium hirdetőjének gondoskodnia kell arról, hogy a hallgató mindegyik igazságot Jézushoz kösse.

Ez nem jelenti azt, hogy a hármás angyali üzenetet ki kell hagyni, hanem hogy benne is rátaláljatok az evangéliumra. A hármás angyali üzenetnek az örömuzenet nélküli előtárása éppen olyan komoly hiba, mint a vasárnap megtartása a szombat helyett. A Jelenések 14 teljes konceptusa és a hármás angyali üzenet is: „örökkévaló evangélium”. Ezzel összhangban tehát az ítéletről, a fenevad bélyegéről és Babilon bukásáról beszélni anélkül, hogy az evangélium lenne a középpontjában, annyit jelent, hogy megkárosítjuk ezt az egyedülálló üzenetet.

Engedjétek meg, hogy felhozzak néhány példát. Időnként az advent-előtti ítéletet abból a szemszögből hirdettük, hogy „senki sem tudhatja, hogyan áll Istennel”. Ezzel csak annyit értünk el, hogy az emberek elkezdtek félni Istentől. Holott, az ítéletről szóló üzenet a Szentírásban örömuzenet. A Szentírásban az ítélet a megigazulásról szól, az advent-előtti ítélet pedig arról szól, hogy Isten megigazít. Az adventet megelőző ítéleten az igazaknak van védőügyvédjük, a Jézus Krisztus. A védőügyvéd mindig a mi oldalunkon áll, a mennyei ítéleten pedig már nem csak védőügyvédünk, hanem a bíránk is. De mivel a védőügyvéd és a bíró is Jézus, az egész ítélőszék a mi oldalunkon áll. Ez egy különösen örömteljes üzenet. Ha hirdetitek az ítéletet, de ugyanakkor nem tárjátok az emberek elé az üdvbizonyosságot, akkor nem bibliaalapú üzenetet, nem az ítélet adventista nézetét hirdetitek. A sátán célja az, hogy az emberek féljenek az ítélettől. Isten azt akarja, hogy a népe úgy tekintszen az ítéletre, mint örömuzenetre, ezért nevezi az ítéletről szóló üzenetet evangéliumnak – azaz örömuzenetnek.

Egy másik angyal üzenete figyelmeztet Babilon bukása ellen. Hogyan lehet ez evangélium, vagyis örömuzenet? Miért esett el Babilon? Azért, mert kiforgatta az evangéliumot. Babilon nagy bűne nem a Katolikus egyházban történt erkölcstelen botrányok. Ez minden más egyháznál megtörténhet. Ennek a nagy hatalomnak a bűne abban van, amit az evangéliummal tett. A kegyelem helyett felállította a cselekedetek rendszerét. Amikor tehát a kegyelemből való megigazulást hirdetjük, akkor Babilon bukását hirdetjük. Ez örömteli üzenet azok számára, akik a cselekedetek általi megigazulás rendszerének a rabjai. Minden vallás Babilon, amely a kegyelem helyett a cselekedetekből való megigazulást helyezi előtérbe.

A harmadik angyal üzenete a fenevad bélyege ellen figyelmeztet. Hagyományosan, úgy hirdették, hogy a fenevad bélyege a vasárnapnap-ünneplés az utolsó válság idején; Isten jele pedig a pecsét. A pecsét három információt tartalmaz: Isten nevét, Isten rangját és Isten uralkodási területét, tehát az „**ÚR ISTEN, AZ ÉG ÉS FÖLD TEREMTŐJE**”. A pecsét nem a negyedik parancsolat, ellenben benne van. A pecsét az „**Úr Isten, az Ég és a Föld Teremtője**”. Ki az? Jézus Krisztus. Jézus a pecsét, és az Ő jelleme az, amely nyomot hagy az Ő népén. A szombat Isten jele, hogy időt kell szánnunk a Jézussal való kapcsolatunk elmélyítésére, hogy tükrözhessek az Ő képét.

Ez a három példa azt mutatja, hogy a hármasszoros angyali üzenet miként gyökerezik és központosul Krisztusban és csakis a kegyelem általi üdvösség üzenetében. Az emberek nem azért fognak üdvözülni, mert a helyes napot tartják meg, hanem azért tartják meg a helyes napot, hogy ápolhassák a Jézussal való közösségüket. Az utolsó napok teljes problémája a Jézussal való közösségről szól.

2020. július 11.

2. EVANGÉLIUMI IGEHIRDETÉS

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek.” (Róm 1,16)

Az ember legnagyobb előnye, az örökkévaló evangélium hirdétese a veszendőknek és annak szemlélése, ahogyan – az igehirdetések révén - üdvös közösségbe kerülnek Jézus Krisztussal. Micsoda megtiszteltetés! Nincs előnyösebb igehirdetési forma az evangéliumi igehirdetésnél. Az első szentbeszéd, amelyet valaha is megtartottak, evangéliumi igehirdetés volt, amelyet Péter püünkösd napján tartott.

Manapság két alaptípus létezik: a lelkipásztori és az evangéliumi igehirdetés. Minden prédikáció stílusa eltérő. A lelkipásztori prédikáció célja, hogy támogassa az embereket az élet problémáinak megoldásában, keresztyéni kontextusban. Úgy tervezték, hogy ösztönözze azokat, akik már hisznek. Ez a megtértek fő lelki tápláléka. Alapvetően inspiráló.

Másfelől, az evangéliumi igehirdetés célja a veszendők megnyerése. A még meg nem tért emberekhez intézik őket. Ez egy olyan eszköz, amely révén sok ember megismerheti Jézus Krisztust. Magába foglalja a tanítást, de inspirálónak is kell lennie.

A lelkipásztori és az evangéliumi prédikáció közötti lényeges különbséget az evangéliumi prédikáció intenzitása mutatja. A lelkeket Jézushoz hozzák, ahol ők az örök sorsukról a prédikátor igehirdetése alapján döntenek. Ez hatalmas terhet ró az evangélistára, különösen, ha a sorozat olyan ponthoz érkezik, amikor az emberek elkezdnek dönteni: az igazság mellett vagy ellen. A lelkipásztori prédikációra általában hetente kerül sor, az evangéliumi igehirdetésre pedig minden este. Ez növeli az intenzitását.

Sokan azt mondták, hogy egy szombat délelőttönkénti gyülekezeti prédikáció a templomban nyolcórányi munkának felel meg, abban az értelemben, amit belőletek kihúz. Az evangéliumi igehirdetés azonban, az intenzitása miatt, több - szinte kétszer annyi - erőfeszítést igényel. Ezért érzi magát a sorozat végén a prédikátor kimerültnek. Nagyon örül annak, amit Isten tett, de teljesen kimerült.

„Sokkal kevesebbet vitázzunk, de annál inkább tárjuk fel Krisztust az emberek előtt. Megváltónk a központja hitünknek és reménységünknek. Akik az Ő végtelen szeretetéről beszélnek, akik lelkesíteni tudják az embereket, hogy legszentebb erőiket és szeretetüket Néki adják, azok nagy és szent munkát végeznek. A sok és csak érvelő prédikáció ritkán lágyítja meg a szívet és teszi engedelmessé a lelket.” (Evangelizálás, 172).

„A megfeszített, feltámadott, mennybement Krisztus és az eljövendő Krisztus lágyítsa és töltse be az evangélium szolgájának elméjét, hogy az embereknek ezeket az igazságokat tárja fel szeretettel és mélységes komolysággal. Így a lelkész eltűnik szemük elől, Jézus pedig láthatóvá válik.

Magasztald Jézust te, a nép tanítója, magasztaljad Őt beszédedben, énekedben és imádban. Törekedjél rá minden erőddel, hogy a zilált, veszendő, elvadult lelkeket Isten Bárányához vezessed. Magasztald a feltámadott Üdvözítőt, monddjad a hallgatóknak, hogy jöjjenek Hozzá, aki úgy szeretett bennünket, hogy Önmagát adta érettünk. Minden prédikációnak súlypontja az üdvösség örömhíre legyen, sőt minden

énekednek tárgya is. Minden könyörgésedben ezt tárdad Isten elé. Semmi olyant ne szőj a prédikációdba, ami Krisztust „pótolná” – aki Istennek Bölcsessége és hatalma. Az élet Igéjét tárd fel, Jézust tárd az emberek elé mint a megtérők reménységét, minden hívőnek erősségét. Tárd fel a békesség útját a megfáradtagnak és a csüggedőknek, mutasd be az Üdvözítő kegyelmét és tökéletességét.” (Evangelizálás, 185).

2020. július 18.

3. ELLEN WHITE AZ EVANGÉLIUMI IGEHIRDETÉSRŐL

„Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgátságnak igájával.” (Gal. 5,1)

Ellen White sokat írt az adventista evangéliumi igehirdetésekről, amelyek nagy részét az „Evangelizálás” könyv rögzíti. Mivel a korai adventista prédikációk nagy része evangéliumi volt, a legtöbb kommentárt evangéliumi összefüggésben adta. Ezért minden alkalommal, amikor Ellen White az igehirdetésről beszél, biztonsággal feltételezhetjük, hogy az evangélium igehirdetéséről szól. Ebben a részben bemutatjuk néhány idézetét, és rövid magyarázatot fűzünk hozzá.

„Az igazság előadásának módja gyakran döntően befolyásolja, hogy azt elfogadják vagy elvetik.

Sajnálatos tény, hogy sokan nincsenek tudatában: a bibliai igazságok feltárásának módja nagyban befolyásolja a lelkivilágot, sőt a fejlődő keresztény jellemvonásokat is. Egyesek ahelyett, hogy Krisztus munkamódszeréből tanulnának, szigorúak, élesen bírálók és parancsolók. Inkább visszavetik, mint megnyerik a lelkeket, így sohasem fogják megtudni, hogy hány gyenge lelket sebeztek meg és csüggesztettek el szavaikkal.” (Evangelizálás, 168).

Úgy tűnik, mintha Ellen White inkább azon aggódna, hogy hogyan beszélünk, mint azon, hogy mit mondunk. Jézus, az Ő szolgálatának idején, mondott ugyan néhány súlyos dolgot, de azt is

elcsukló hangon mondta. Az evangélista nem lehet durva, kritizáló vagy diktatórikus beszédű. Könnyű megsérteni az embereket, ám az evangélium hirdetőjének az emberek megnyerése a dolga, nem annyira azzal, amit mond, inkább azzal, ahogy azt mondja.

Ezeket az evangéliumi igehirdetéseket az ég harmatával kell öntözni. Nemcsak hogy Krisztusnak kell lennie minden prédikáció központjában, hanem a Szentlélek befolyásának kell áthatnia minden kiejtett szót.

„Törjük meg vallásos tevékenységünk egyhangúságát. Munkálkodunk e világon, de nem vagyunk elég tevékenyek, elég buzgók. Ha komolyabbak volnánk, az emberek meggyőződnének üzenetünk igazságáról. Istenért végzett szolgálatunk félszegsége és egyhangúsága sokakat visszavet, akik bennünk a mélységes, komoly, megszentelt buzgalmat keresik. A törvényes vallásoskodás korunkban nem elégséges. Elvégezhetjük szolgálatunk minden külső teendőjét, s mégis annyira nélkülözhetjük a Szentlélek üdítő befolyását, mint ahogyan Gilboa hegyei nélkülözték a harmatot és az esőt. Szükségünk van lelki harmatra: szükségünk van az Igazság Napjának fényes sugaraira is, hogy szívünket meglágyítsa és aláztatossá tegye.“ (Evangelizálás, 169).

Az evangéliumi összejöveleteink legyenek étellel teljesekek. Ne legyenek unalmasak, rutinosak, hanem legyenek tele a Szentlélektől nyert étellel. Ne véletlenszerűen hangozzon el az evangélium, hanem az Istentől ihletett és a Szentlélektől erőt nyert szívből. Az evangéliumhirdetés nem rutinszolgálat, hanem elkerülhetetlen dolog. Úgy kell éreznünk, ahogy Pál apostol is, aki kijelentette: „Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem”. Isten erőt ad az igehirdetőnek, cserébe, a prédikátor megengedi, hogy Isten felhasználja.

Az igazság bemutatásánál nem a hibákra kell rámutatnotok, hanem az igazságot kell előterjeszteni. Ez nem jelenti azt, hogy nem fogtok felfigyelni a hamis tanításokra. Beszélgetek róluk, de előzőleg az igazságnak kell alapot vetni, olyan alapot, amelyre nem kerülhetnek hibák. Sokkal könnyebb kiszűrni a csalást azáltal, hogy megmutatjátok az embereknek az igazságot, mint hogy ha minden időt arra fordítanátok, hogy a hibára összpontosítva prédikáljatok. Minél jobban hangsúlyozzátok a hibát, az emberek annál nehezebben fogadják el az igazságot.

„Krisztus nem kísérletezett azzal, hogy bizonyítsa az igazságról, hogy az: igazság! Megvilágította az igazságot minden vonatkozásában, azután pedig hallgatóira bízta, hogy saját választásuk szerint fogadják el vagy vessék el. Senkit sem kényszerített arra, hogy higgyen...

Krisztus tanításaiban nem találunk hosszú, erőszakolt, bonyolult érveléseket. Egyenesen a tárgyra tér. Szolgálatá alatt minden szívben, mint nyitott könyvben olvasott, és kimeríthetetlen kincstárából előhozta az újat és az ót, hogy tanításait szemléltesse és erősítse. Szívhez szólt, rokonszenvet ébresztett.” (Evangelizálás, 170-171).

2020. július 25.

4. ELLEN WHITE AZ EVANGÉLIUMI IGEHIRDETÉSRŐL - FOLYTATÁS

„Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgáknak igájával.” (Gal. 5,1)

Jézus az igazságot mindig igazságként adta elő. Tekintéllyel és meggyőződéssel tanított. Nekünk is így kell tanítanunk. Az evangélista hangjából ki kell érződnie annak, hogy hiszi, hogy amit mond az élet-halál kérdése. Hallgassátok meg, hogyan szólítja fel Ellen White az igehirdetőket arra, hogy úgy hirdessék az igazságot, mint akik hisznek is benne:

„Az igazságban élő erő van, a Szentlélek pedig a közvetítő, aki megnyitja az emberek elméjét az igazság befogadására. Azonban az evangélium szolgálóinak s a bibliamunkásoknak, akik az igazságot hirdetik, biztonságot és határozottságot kell tanúsítaniuk. Induljanak hittel a munkába, s úgy tárják fel az igazságot, mint akik azt hiszik is. Igyekezz megértetni azokkal, akikkel munkálkods, hogy ez: Isten igazsága. Prédikáld Jézus Krisztust, a Megfeszítettet. Ő majd szembe száll Sátán hazugságaival...

Nem önmagadat tárod fel, hanem az igazság jelenléte és értéke oly nagy, sőt oly messze ható, oly mély, oly széles, hogy az „én” egészen eltűnik. Úgy prédikáld, hogy az emberek megragadhassák a hatalmas

igazságokat és megtalálhassák az Írásokban rejlő értékes kincset.” (Evangelizálás, 169).

Ellen White még amellet is kiállt, hogy az igehirdetéseknek mindig krisztusközpontúaknak kell lenniük.

„Sokkal kevesebbet vitázzunk, de annál inkább tárjuk fel Krisztust az emberek előtt. Megváltónk a központja hitünknek és reménységünknek. Akik az Ő végtelen szeretetéről beszélnek, akik lelkesíteni tudják az embereket, hogy legszentebb erőiket és szeretetüket Néki adják, azok nagy és szent munkát végeznek. A sok és csak érvelő prédikáció ritkán lágyítja meg a szívet és teszi engedelmessé a lelket.” (Evangelizálás, 172).

„A megfeszített, feltámadott, mennybement Krisztus és az eljövendő Krisztus lágyítsa és töltsse be az evangélium szolgájának elméjét, hogy az embereknek ezeket az igazságokat tárja fel szeretettel és mélységes komolysággal. Így a lelkész eltűnik szemük elől, Jézus pedig láthatóvá válik.

Magasztald Jézust te, a nép tanítója, magasztaljad Őt beszédedben, énekedben és imádban. Törekedjél rá minden erőddel, hogy a zilált, veszendő, elvadult lelkeket Isten Bárányához vezesd. Magasztald a feltámadott Üdvözítőt, monddad a hallgatóknak, hogy jöjjenek Hozzá, aki úgy szeretett bennünket, hogy Önmagát adta érettünk. Minden prédikációnak súlypontja az üdvösség örömhíre legyen, sőt minden énekednek tárgya is. Minden könyörgésedben ezt tárjad Isten elé. Semmi olyant ne szőj a prédikációdba, ami Krisztust „pótolná” – aki Istennek Bölcsessége és hatalma. Az élet Igéjét tárd fel, Jézust tárd az emberek elé mint a megtérők reménységét, minden hívőnek erősségét. Tárd fel a békesség útját a megfáradtoknak és a csüggedőknek, mutasd be az Üdvözítő kegyelmét és tökéletességét.” (Evangelizálás, 185).

Ellen White legfőbb témája mindig ez volt: Jézus, Jézus, Jézus. Minden Jézusról szól. Soha se tegyünk bizonyosságot és ne prédikáljunk anélkül, hogy kiemelnénk a Jézusról szóló igazságot. A Jézus-téma nem egyszeri téma Ellen White-nál, hanem egyre erőteljesebben csengő téma, különösen a testvérnő életének második felében.

5. A TANTÉTELEK KRISZTUSKÖZPONTÚ ELŐADÁSA

„Mert nékem az élet Krisztus...” (Fil. 1,21a)

Minden igazság Jézusban található. Ellen White erőteljesen hangsúlyozta a krisztusközpontú igehirdetést. E felett nem hunyhatunk szemet. Már így is gyakran nem fogadtuk meg a tanácsát e kérdést illetően. Sokan azt hitték, hogy krisztusközpontú prédikációkat tartanak, ha minden prédikációban Jézus nevét emlegetik, de Ellen White nem erre gondolt. Úgy gondolta, hogy olyan üzenetet kell továbbadnunk, amely teljes mértékben Jézus körül forog, aki minden tanításunk abszolút központja. A következő néhány oldalon szeretnék példát említeni nektek arra, hogyan lehet meghatározott igazságokat Jézusra összpontosítani.

Kezdjük a Szenthely és az ítélet gyönyörű igazságával. Ez az igazság nem az ószövetségi szent sátor kinézetéről szól. Ne engedjétek beleveszni az embereket a szent sátor szó szerinti kinézetének útvesztőjébe. A Szenthelyet arra adták, hogy jobban megértsük Jézus szolgálatát. Jézus a kovásztalan kenyér, Jézus a gyertyatartó, Jézus tökéletes élete az áldozat. Amikor az ószövetségi pap minden nap a pítvarban és a szentélyben szolgált az emberekért, akkor köztük és az általuk megsértett Törvény között közvetített. Az áldozati és a füstölőoltárnál végzett szolgálatot. Az áldozati oltár Jézus áldozatát jelképezte, a füstölő oltár pedig az Ő tökéletes életét.

Az Ó Testamentum a kegyelemből való üdvözülés tervét illusztrálta. Nem a gyertyatartókról, a bikákról, a bárányokról és a kecskékről szólt az egész, hanem Jézusról. A Szenthely bemutatásakor a kegyelem általi üdvözülést hangsúlyozzátok. Az előző fejezetből megtudhattátok, hogyan beszélhettek a kegyelemről, még az ítéletről szóló igehirdetéseketben is. Ez nem azt jelenti, hogy az igazságot kibővítjük azért, hogy a témákat krisztusközpontúvá tegyünk; hanem, hogy ezzel a Szenthelyről szóló üzenet lényegére mutatunk rá. Az emberek lelkesedni fognak, amikor meglátják Jézust a Szentélyben.

Még egy másik téma, amelynek szintén teljesen krisztusközpontúnak kell lennie, az a szombat témája. Könnyen elragadtathatjuk magunkat és elkezdhetjük bizonyítani, melyik a téves nap. A szombat logikai és bibliai bemutatása verhetetlen. Kétségtelen, hogy a Biblia a mi oldalunkon áll. Bármelyik kihívónak el kellene ferdítenie a Szentírást, hogy megkerülje a Biblia nyilvánvaló értelmezését ezen a területen. Mivel ez egy ilyen világos bibliai tétel, könnyű elragadtatva bizonyítani a tanítást.

Ellenben, a szombat Jézus nélkül nem szombat. A szombat a Jézussal való közösségről szól. Isten adta kezdetben a szombatot azért, hogy az emberi fajnak alkalma legyen ápolni a közösséget a világmindenség végtelen Istenével. Ádámnak és Évának nem volt szüksége a szombatra a pihenés értelmében. Az első szombatot megelőzően még nem is dolgoztak. Éppen csak hogy megteremtette őket. A szombatot a Teremtővel való időtöltés miatt kapták. És ez a szombattartás lényege.

A szombatünneplés a legalizmus ellentéte. Ellenfeleink megpróbálnak minket a Törvény betű szerinti megtartóiként megjelölni, mivel megtartjuk a szombatot. Néha ugyan rászolgáltunk ilyen kritikára, azért mert a szombatot Jézus nélkül mutattuk be. Helyette tehát úgy kell bemutatnunk a szombatot, mint csodálatos időt, amelyet Isten azért adott nekünk, hogy elmélyítsük a Vele való személyes kapcsolatunkat. Mutassátok be, hogy a szombat a teremtés és a megváltás nagy emléknapja. Mindkét esetben az történt, hogy a tervét végrehajtva szombaton megnyugodott. A szombatnak mindig meg kell mutatnia a teremtés és a Golgota központi szerepét.

Miért fontos annyira a szombat? Az Isten kegyelemből történő üdvözítésébe vetett hit megköveteli, hogy mindenben higgyünk Neki. A szombat, a Zsidók 4. fejezete szerint, a hit általi megigazulás jelképe. A szombat tiszteletben tartása ábrázolja a tényt, hogy nem szabadíthatom meg önmagam – ápolnom kell a közösséget Jézussal. Éppen ezért, hiszek Istennek, amikor azt mondja, hogy megszentelte a hetedik napot. Ezzel ellentétben, a vasárnap megtartása a cselekedetek általi megigazulás jelképévé válik, mert arról szól, hogy az emberek a tetszésük szerint választhatnak maguknak ünnepnapot. Így válhat a szombat is az „Úr szombatja” helyett az „én szombatommá”. Folytassátok annak felfedését, hogy a szombat a Jézussal való boldog

élmény központja. A ti vágyatok az, hogy az emberek a szombatot kiváltsággént értelmezzék, amelyet maga a Megváltó jelenléte fokoz. Nem szabad a Törvény betűjéhez ragaszkodó szombattartókat létrehozunk, hanem bűnösöket, akik kegyelemből üdvözülnek, és akik minden héten tartalmas időt töltenek Krisztussal, egy szombatnak nevezett ajándék révén. A szombat a Jézussal való közösségről szól.

A halottak állapotának igazsága még egy alkalom arra, hogy Krisztusra fókuszáljunk. Krisztus feltámadása értékes bizonyítéka az isteni voltának. A feltámadásba vetett reménységünk az Ő feltámadásán alapul. Mivel Ő feltámadott mi is fel fogunk támadni. Ahelyett, hogy időtök nagy részében a halottak állapotával foglalkoznátok, összpontosítsatok a feltámadás bizonyosságára. Szóljon hát az üzenet az áldott reménységről. Reménységünk nem valamilyen kísérteties állapotról szól, hanem valódi emberekről, akik valódi dolgokat cselekszenek a valódi Jézussal együtt, aki valódi testben támadt fel a halottakból - és mindannyian olyanok leszünk, mint Ő.

Amikor felfedjük az emberek előtt a lélek halhatatlanságának a hibáját, akkor hasznos rámutatni, hogy ez a hamis tanítás megsemmisíti az alapvető keresztényi üzenetet. Például, ha az emberek a haláluk után a mennybe mennek, akkor nincs szükség a világvégi ítéletre. Mert akkor nem ítélezhettek felettük, ha már egyszer a mennyben vannak. Ehhez hasonlóan, mire jó a test feltámadása, ha az ember lelke már a mennyben van? Miért kell Jézusnak visszatérnie, hogy hazavigyen minket a mennybe, ha már ott vagyunk?

A lélek halhatatlanságának tanával talán a legnagyobb probléma az, amit Jézus keresztyével tesz. A Biblia világosan bemutatja, hogy Jézus azért halt meg a kereszten, hogy mi örök életet kaphassunk (lásd: János 3,16). Ha azonban minden emberi lény halhatatlan lélekkel születik, akkor már örök életük van, és akkor arra sincs szükség, hogy Jézus meghaljon azért, hogy adjon valamit az embereknek, amivel már amúgy is rendelkeznek. Ez arra készítet bennünket, hogy megértsük, hogy a lélek halhatatlanságának tantétele az ördög tanításainak egyike, amelyet abból a célból talált ki, hogy megtévessze vele az embereket a kegyelem általi üdvösség kérdésében. Ha valakinek már önmagában örök élete (halhatatlan lelke) van, akkor ez az emberi fajnál valami örökletes, ami örök életet biztosít neki. A Írás azonban világos. Örök életet csak Jézus révén nyerünk (1Ján 5,10-12).

Amennyiben az igehirdetéseket a Jézus általi életre összpontosítják, akkor a halottak állapotának témáját a Jézussal való életre terelik. A lélek halhatatlansága tantételének hibája nem annyira abban rejlik, hogy mi történik a halál után, hanem abban a tényben, hogy a bibliai Istent pogány zsarnokká változtatja. Természetesen ez még világosabb, amikor a pokolról beszéltek, de ugyanez látható a halhatatlanság hamis tanításában is, amely az örök pokol tanának az alapja.

Ez a három példa azt mutatja, hogy bármilyen tant be lehet úgy mutatni, hogy az igazság nyilvánvalóvá váljon, miközben Jézusra összpontosít. Nem csak a tanokat állítja, hanem Jézust képviseli. A doktrínák egyszerűen segítenek nekünk Jézus jobb megértésében. Az adventistáknak valójában úgy kell bemutatniuk magukat, mint azokat, akik kijelentik az igazságot Jézusról, és akik a Jézus meg a kegyelem általi üdvösség legnagyobb támogatói. Felfedik, hogy a sátán miként rendezi ezeket az igazságokat a cselekedetek rendszerévé, mint amilyen a vasárnap megtartása, az ember veleszületett halhatatlansága, az Isten Törvényének megsértése, az örök pokol és így tovább. Küldetésünk az, hogy elismételjük a kegyelmi üzenetet. Ezért hirdetjük a szombat tiszteletben tartásáról szóló igazságot, a lélek halandóságát, a gonoszok végső megsemmisítését és Isten Törvényének felmagasztalását, amely Jézusra mutat, aki egyedül csak Isten kegyelméből üdvözít engem.

2020. augusztus 8.

6. A BARÁTAINK LÁTOGATÁSÁNAK FONTOSSÁGA

„Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként.“
(ApCsel 20,20)

Valaki azt mondta, hogy az evangelizáció sikerének három titka van. Az első a látogatás. A második a látogatás. A harmadik... a látogatás. Kétségtelen, hogy a látogatás az evangelizálás egy fontos változata. Számos összejövetel sikere az elvégzett látogatások közvet-

len arányában mérhető. Az Igehirdetés lehet nagyon jó, de ha azt nem kísérik rendszeres látogatások, akkor az igehirdetés eredménytelen lesz.

Két alapvető megközelítés létezik a látogatásoknál. Az egyik megközelítés az emberek határozott meggyőzése otthonaikban, hogy kövessék az igazságot, míg a másik megközelítés sokkal kedvezőbb és gyengédebb. A megközelítés megválasztása az evangélium hirdetésének típusától függ. Ha az evangélista erős a szószéken, és határozottan felhívja a hallgatókat az igazság követésére, a látogatások ilyenkor korlátozottabbak lehetnek. Másrészt, ha az evangélista nem intéz egyértelmű és erőteljes meghívásokat a szószékről, akkor erősebb meghívásokat kell kezdeményezni az otthonokban. Nem intézhet erős meghívásokat a szószékről és az otthonokban egyidejűleg. Hasonlóképpen, nem intézhet gyenge hívásokat mind a szószékről, mind az otthonokban.

Némely evangélistáknak világos bibliai prezentációik vannak. Más evangélisták talán nem adnak részletes bibliai magyarázatokat. Az utóbbi esetben, az otthonokban, a látogatáson belül még bibliai órákat is kell tartani. Azonban, amennyiben világos bibliai tanításokat közlünk az emberkekel, ne tartsunk az otthonaikban bibliaórákat. Ilyenkor a látogatást összpontosítsuk arra, hogy miként reagál egy-egy látogató az esténként elhangzó témákra.

Ellen White a látogatásokról

Mint általában, Ellen White sokat beszélt az evangelizációs sorozatok folyamán végzett látogatások fontosságáról. Amikor csak felkérte a lelkészeket, hogy látogassanak, ez szinte mindig az evangéliumi látogatással volt összefüggésében. Néhányan megpróbálták ezt a tanácsát a lelkési látogatásokra alkalmazni, de valójában ő soha nem a lelkészek egyházon belüli nyájlátogatásairól beszélt. Ennek oka az, hogy élete során az adventista gyülekezetekhez még nem voltak beosztva lelkészek. Amikor tehát a nyáját látogató pásztorokról beszélt, akkor az evangéliumi nyáját értette alatta.

„Személyes munkával kerülj közel az emberekhez ott, ahol vannak. Ismerkedj meg velük. Ezt a munkát helyettes nem végezheti. Még kölcsönzött vagy ajándékpénz sem végezheti el. A szószékről elhangzó szentbeszéddek sem tehetik. Az evangélista munkája az Írások taní-

tása családok körében, s ezt a munkát kell prédikálással párosítani, mert különben a prédikáció nagy részben eredménytelenné válik.” (Evangelizálás, 440).

„Isten már évekkel ezelőtt megmutatta nekem, hogy a házról házra végzett munka teszi eredményessé az Ige hirdetését. Ha az érdeklődőket a munkások fel nem keresik, más egyházak lelkészei zavarhatják meg őket, helytelenül idézve és elcsúruve-csavarva az Írásokat. Ezek az emberek nem ismerik az Írásokat; azt gondolják, hogy lelkészeik őszinte és előítélet-mentes emberek, s feladják meggyőződésüket. Azonban ha munkásaink meglátogatják az érdeklődőket, s az igazság Igéjét jobban feltárják előttük, ha kimutatják az igazságot a tévedéssel szemben, akkor megalapozódnak a hitben.” (Evangelizálás, 432).

„Ha csak félannyit prédikálnánk, de kétannyi személyes munkát végeznénk, otthonaikban és a gyülekezetben meglepő eredményeket láthatnánk.” (Evangelizálás, 430)

„Ha a személyes munkát elhanyagoljuk, drága alkalmakat veszítünk el, amelyeket ha felhasználnánk, a művet határozottan előbbre vinnénk.” (Evangelizálás, 430)

„Lelkek vesznek el a személyes munka hiánya miatt.” (Evangelizálás, 430)

„A házról házra végzett munka a lelkek érdekében, az elveszett juhok keresése – ez a legfontosabb munka, amelyet végezhetünk.” (Evangelizálás, 110)

Miért van szükség a látogatásokra?

Az evangéliumi látogatásokat három okból végezhetjük.

Az első a hallgatóság toborzása végett. Az embereket meg kell hívni az evangéliumi összejövetelekre. A gyülekezet híveinek kell elvégezniük e munka legnagyobb részét, de az evangélista számára is szükséges lehet, hogy ilyen látogatásokat tegyen az evangelizáció első hetében. Ezek általában igen rövid látogatások, inkább csak az ajtóban beszélgetnek pár szót. Az evangelizátor vagy a lelkipásztor csak ritkán megy be valahova. Röviden meghívják az illető személyeket az összejövetelekre. Olyan embereket látogatnak ilyenkor, akik már előzőleg is érdeklődtek egyházunk iránt.

A második látogatás a hallgatóság megtartása végett történik. Az első hét folyamán meg fogjátok látni, hogy lesznek emberek, akik csak

egy alkalommal vettek részt az előadáson, és többet el sem jöttek. Ezeket a személyeket az első hét folyamán meglátogathatjátok. Őket is csak röviden, az ajtóban köszöntétek. Megmondhatjátok az embereknek, hogy azért jöttetek, hogy elhozzátok nekik azokat az anyagokat, amelyek hiányoztak ahhoz, hogy követhessék az előadások témáit. Ha senki nincs otthon, egyszerűen otthagyhátjátok az anyagokat egy rövid üzenettel. Ily módon sok esetben egy olyan személyből, aki csak egyszer jött el az előadásra mégis rendszeres látogatót nyerhettek.

Ügyeljenek arra, hogy ezek valóban csak rövid látogatások, és elvégezhetőek az ajtóban. Következetes hallgatóságot igyekeztek összegyűjteni. Az ilyen találkozók mindig vonzzanak néhány kíváncsi, kutató lelkületű személyt, aki az első este eljön, hogy megnézze, mi történik, és hogyan zajlik az esemény, de nem szándékozik visszatérni. Ne féljete, ők nem sértődnek meg, ha meglátogatjátok őket. A legrosszabb esetben esetleg valóban nem fognak visszajönni, ami különben is úgy áll, ezért semmit se veszítetek azzal, ha meglátogatjátok őket. Lesznek köztük olyanok, akik ismét elkezdnek majd járni, amit személyes kapcsolattartás nélkül nem értetek volna el. Ezzel a látogatásmóddal sokat nyerhettek, és semmit se fogtok veszíteni.

A látogatás harmadik oka az emberek felkészítése a döntéshozatalra. Sokan bátorításra szorulnak, amikor úgy döntenek, hogy követik az igazságot, és a megfelelő időben történő otthoni látogatás segít nekik a döntés meghozatalában. Az embereknek néha vannak bizonyos kérdéseik. Nem akarnak zavarni titeket az előadásokon a kérdéseikkel, de a kérdések akadályozzák őket abban, hogy döntést hozzanak. Ti meglátogatjátok őket otthonaikban, válaszoltok a kérdéseikre, és ők meghozzák a döntést. Soha nem kaptatok volna ilyen döntéseket, ha nem látogattátok volna meg otthonaikban az embereket. Néha tíz perces látogatás alatt sokkal többet elérhettek, mint egy egyórás prédikáció során.

Az embereket egyénenként nyerjük meg, nem csoportosan. A nagy evangelizációk nagyon jók az információtovábbításhoz, de ezek rossz környezetet jelentenek az emberekkel való közösségek ápolásához. A közösségápolás akkor a legjobb, amikor bemehettek az emberek otthonaiba. Ha az ígéhirdetés után harapnivalókat szolgálnak fel, akkor az embereknek lehetőségük nyílik kapcsolatok kiépítésére a hívőkkel, de ez még mindig nem helyettesítheti az otthoni látogatást.

7. LÁTOGATÁS-TUDOMÁNY

„Ha pedig bementek a házba, köszöntétek azt.” (Máté 10,12)

Minden látogatáshoz szükségesek az alapvető képességek. Az egyik legfontosabb dolog az, hogy megtanuljunk, hogyan lehetünk jó hallgatók. Isten két fület és egy száját adott nekünk, de sok ember úgy viselkedik, mintha két szája és egy füle lenne. Figyelnünk kell. A jó látogatás kulcsa az, hogy jó hallgatók legyünk. Tegyetek fel megfelelő kérdéseket, hogy az emberek beszéljenek, majd hallgassátok meg őket, és mindent megtudtok, amit meg kell tudnotok. Ez lehetővé teszi, hogy a helyes dolgot a megfelelő időben mondhassátok. Sok új evangélista fél attól, hogy látogasson, mert nem tudja, mit mondjon, holott a látogatás kulcsa nem az, hogy sokat beszéljenek, hanem hogy figyelmesen hallgassák meg, amit az emberek mondanak. A hallgató-készség a sikeres evangéliumi látogatás legfontosabb alkotóeleme. Az egyik kulcskérdés, amelyet feltehettek a látogatás során, a következő: „Mit gondol Ön erről...?” Vagy „Ön hogyan érzi magát...?” Ezeknek a nyitott kérdéseknek a célja az, hogy az emberek beszéljenek. A látogatás fő célja, hogy meghallgassátok az embereket, hogy felmérjétek, mennyire érdeklő őket az üzenet, amit hallgatnak. Ha tudjátok, hogy az emberek hogyan viszonyulnak az igazsághoz, akkor tudni fogjátok, hogy mit kell nekik mondanotok.

Amikor valaki feltesz egy kérdést, ismételjétek meg a kérdést. Ennek alapján az emberek észreveszik, hogy tényleg hallgattátok őket. Ha félreértettétek a kérdést, akkor kijavítanak benneteket, és akkor nem fogtok rossz választ adni. Soha ne vitatkozzatok a kérdést feltevő emberekkel. A látogatók soha nem vitatkoznak. Érvelésben ugyan ti nyerhettek, de elveszítitek az egyént.

Miután megértettétek a kérdést, válaszoljatok rá gyorsan és egyszerűen. Ne használjatok kettőnél vagy háromnál több igehelyet a válaszotokban. Utána kérdezzétek meg, hogy megkapták-e a választ a kérdésükre. A legtöbb ember igennel válaszol. Ha még mindig vannak kérdéseik, válaszoljatok összetettebben, vagy hagyjatok témára vonatkozó szakirodalmat náluk. Az embereket látogató személyek nagy része túl sok időt tölt egy-egy kérdés megválaszolásával. Többet nyúj-

tanak a kérdezőnek, mint amire valójában szüksége van. Ez gyakran inkább hátráltat, mint segít. Néhány embernek részletesebb magyarázatra lesz szüksége; kezdjétek azonban egy egyszerű megközelítéssel.

Egy másik kísértés, amellyel a tapasztalatlan evangélista találkozhat, az információ biztosítása a még nem tárgyalt témákról. Őrizzétek meg az emberek kíváncsiságát, hogy továbbra is eljárjanak az előadásokra. Ha megválaszoljátok a kérdéseiket, mielőtt a témát megvitátnátok az összejövetelen, akkor feleslegessé válik ismét megjelenniük. Időnként az embereknek meg kell hallgatniuk más témákat is, mielőtt megválaszolnák a kérdéseiket, tehát a szabály nagyon szigorú: ne beszéljétek előre olyan témákról, amelyeket még nem tárgyaltatok meg közösen.

Ha embereket látogattok meg, gyorsan felfedezhetitek az érdeklődésük vagy érdektelenségük jeleit. Ez nem mindig egyértelmű a sorozat elején, vagy amikor az embereket látogató személy tapasztalatlan. Az evangélisták fokozatosan kifejlesztenek egy hatodik érzékszervet, amely megmondja nekik, mennyire komoly az egyén, de még így se kell mindjárt a rúd elé ugrani.

A valódi érdeklődés egyik jele az a lelkesedés, amelyet az egyén az evangéliumi összejövetelek iránt mutat. Ha valóban lelkesek az emberek és könnyen adnak információt, akkor ez általában az őszinte érdeklődésük jele, különösen, ha ez a lelkesedés még a szombati igazság témája után is folytatódik.

A feltett kérdések néha arra utalnak, hogy készek döntést hozni. Egyszer meglátogattam egy mormon családot. Rendszeresen jöttek az összejöveteleinkre, és jól válaszoltak a hallott igazságokra. Elkezdtek tartani a szombatot, és úgy éreztem, hogy már eldönthetik, hogy csatlakoznak az egyházunkhoz, aggódtam azonban a mormon örökségük miatt. Egyik látogatásom során megkérdezték tőlem, mit tegyenek a fehéreneműikkel? Eleinte teljesen összezavarodtam, aztán eszembe jutott, hogy a mormonok a hétköznapi ruha alatt szent, templomi alsóneműt viselnek. Kérdésük tudatosította bennem azt, hogy hajlandók felhagyni a mormon vallással, és elfogadni az adventizmust.

A valódi érdeklődés meghatározásának másik kulcsa az életmódbeli változások megfigyelése, amelyek annak eredményeként következnek be, amit hallgatnak az evangéliumi összejöveteleken. Egyszer meglátogattam egy asszonyt, miután egészségügyi üzenetet továbbí-

tottam az előadáson. Elmondta nekem, hogy miután hazaért az előadásról, kiürítette az összes serteshús-terméket a hűtőből, és feletette őket a kutyával. Aztán megkérdezte, hogy jól tette-e? Nyilvánvaló, hogy igazán érdekelte a dolog.

Máskor egy kedves fiatal pár érkezett az előadásainkra. Minden este a hátsó sorban ültek, és úgy tűnt, minden igazságot befogadnak. A lelkész és én nagyon izgatottak voltunk e fiatal pár miatt, tudva, milyen hogy jó lenne, ha csatlakoznának egyházunkhoz. Aztán egészségügyi üzenetet hirdettem. Másnap reggel elmentünk hozzájuk, hogy meglátogassuk őket. Ahogy közeledtünk, olyan szag terjengett felénk a házukból, mint a szeszfőzdeből. Azt gondoltuk, amikor üres sörösüvegeket láttunk a szemetes kannában, hogy az összejövetel után, amikor hazaértünk, nekiültek, és egész éjjel italoztak. Nagyon el voltunk keseredve, amikor bekopogtattunk hozzájuk az ajtón.

A házaspár kinyitotta az ajtót, és gyorsan rájött, hogy mit gondolhatunk, ezért felajánlotta, hogy elmagyarázza nekünk, mi is történt. Elmondták, hogy hazaérve az evangéliumi előadásról a házban levő összes italukat a mosogatóba öntötték. A lelkész és én nagyon boldogok voltunk, hogy a pillanatnyi csalódásunk ellenére sem adtuk fel. Ma ez a fiatalember és a felesége az Urat szolgálják az evangélium hirdetése által.

Hogy fogjátok megtudni, hogy kiket kell meglátogatni? Ha az összejövetel még korai szakaszban vannak, meglátogathatók azokat az embereket, akik aláírták a gyülekezeti látogatók könyvét, vagy azokat, akik a lelkész bibliaóráin vesznek részt. Ők mindig jó barátok. Őket a bibliaórákat tartó lelkésszel vagy a laikus bibliaoktatóval együtt látogathatók meg.

Az összejövetel megkezdésekor a regisztrációs lapokon és a válaszkártyákon a résztvevőknek meg kell adniuk a nevüket. Néha megtörtént, hogy meglátogattatok egy olyan embert, akiről azt gondoltátok, hogy csak egy este jött el, majd rájöttetek, hogy rendszeresen jár, csak nem töltötte ki a kártyát minden este. Ezek az emberek általában értékelni fogják a látogatást, és egyben arra ösztönözik majd őket, hogy a továbbiakban minden este visszaadják a kártyájukat, hogy ne kelljen időt pazarolnotok az anyagok széthordásával.

A látogatás fontos. A látogatás szükséges. Az evangéliumi összefüggések sikere attól függ, hogy milyen a látogatási képességetek, ezért ezeket a képességeket a lehető leghamarabb el kell sajátítani. Ez a fejezet bevezet bennünket a látogatások témájába, és foglalkozik néhány alapvető képességgel. A következő fejezet az evangéliumi sorozat folyamán tett, minden látogatásokat felöleli. Segít megérteni, hogy mit kell tennetek minden látogatás során, és segít nektek a szükséges képességeitek fejlesztésében.

2020. augusztus 22.

8. ELLENKEZÉS ÉS KIFOGÁS

„Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt“ (Máté 10,35)

Nagyon ritkán hoz meg valaki nagy döntést anélkül, hogy előzőleg ne kelljen szembenéznie néhány akadállyal. Emberekkel dolgozok és megfigyeltem, hogy erős küzdelmeken mennek keresztül, és néha úgy érzitek, hogy hátat fognak fordítani Isten igazságának. Ez a harc azonban a döntéshozatali folyamat elengedhetetlen része. Ahelyett, hogy ez a küzdelmük elcsüggesztené az evangélistát, inkább hálásnak kell lennie, hogy az egyén harcol az igazságért.

Amikor az emberek nem kerülnek konfliktusba, és amikor nem tapasztalnak semmiféle bajt, akkor ez néha azt mutatja, hogy nem igazán értették a témákat. Olyanok voltak, mint egy szivacs, csak az információt vették fel, de nem tették életük létfontosságú részévé. Az ilyen emberek sokszor gyorsan elfogadják az üzenetet, de gyorsan el is hagyják az egyházat. Ezért az evangélium hirdetőinek ezt a harcot a megszentelődési folyamat szükséges részeként kell értelmezniük.

A legnagyobb probléma, amikor a döntés előtt álló személyeknek igyekszünk segíteni, mindig az, hogy nehéz rávenni őket, hogy beszéljenek az elméjükben végbemenő harcról. Amennyiben az adott személy nem bízik az evangélistában, ritkán fog megnyílni és aligha fog beszélni a problémájáról. Sok evangélista fogja majd meglátogatni az ilyen személyt, de soha egyikük se fogja igazán megtudni, mi tartja

vissza az ilyen embert a döntés meghozásától. Amennyiben nem fedezték fel a döntés kimaradásának okát, ritkán születik meg a döntés.

Amikor az igehirdető elkezd magyarázni az isteni igazságot az embereknek, ők azonnal elkezdnek gondolkodni a Bibliában látott igazságok követésének következményeiről. Nem a Biblia alapján érvelnek, hanem a személyes vagy családi életüket illető következmények szerint. Ha az evangélista csak az Igéből származó információkkal foglalkozik, soha nem lesz képes meghatározni a valódi problémát, és az egyén ritkán fog döntést hozni. Néha olyan problémák vannak, amelyekről csak a képzelet fél. Valóság az egyén számára, de valójában nem létezik. Más akadályok viszont valóságok, de Isten ereje által legyőzhetők. Ezt sokan nem tudják. Ha sikerül megtudnotok a cselekedeteik következményeire vonatkozó állásfoglalásukat, akkor azt is tudni fogjátok, hogyan segíthettek nekik. Ezért kell az evangélium hirdetőinek az emberek ellenzéseit a támogatásuk csodálatos lehetőségének tekinteni.

2020. augusztus 29.

9. LÁTOGATÁS A DOHÁNYZÁSRÓL VALÓ LESZOKTATÁS TÁMOGATÁSA ÉRDEKÉBEN

„Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Filippi 4,13)

Manapság a dohányzás kevésbé jelent problémát, mint az előző generációknál, mivel kevesebb ember dohányzik. Azonban azok, akik továbbra is dohányoznak, ők már régi dohányosok, akiknek sokkal nehezebb leszokniuk. Isten segítségével még ezek az emberek is legyőzhetik a dohányt. A nyilvános evangelizációval összefüggésben a dohányzásról való leszoktatást sokkal könnyebb elvégezni, mint a gyülekezet leszoktatási programjai révén. Azok, akik eljárnak az előadásokra, sokkal motiváltabbak a lelki dinamika és a megtérésben való előrehaladás miatt. Ezeket az embereket akkor a legjobb támogatni, amikor az evangéliumi előadásokon elhangzik az egészségügyi üzenet, vagy amikor eldöntik, hogy csatlakoznak a gyülekezethez, és tudják, hogy abba kell hagyniuk a dohányzást.

Az itt javasolt megközelítés olyan emberekre épül, akik lelkileg nagyon motiváltak és szeretnének leszokni a dohányzásról. Ezt a megközelítést nem azok számára tervezték, akiket meg kell győzni arról, hogy hagyják abba a dohányzást. Valójában, ha az emberek nem éreznek komoly vágyat arra, hogy abbahagyják a dohányzást, akkor nem kezdeném el alkalmazni azt a módszert, amelyet itt fogok leírni.

A látogatás során, amikor befejeztük a kellemes beszélgetést, az evangélistának azonnal meg kell állapítania az ember vágyát a dohányzásról való leszokásra vonatkozólag. Lehet emlékeztetni őt az általa benyújtott döntési kártyára, amelyen megjelölte a kívánságát. Amint megerősíti a döntését, folytatni lehet néhány alapvető információ megosztásával a hagyományos dohányzási leszoktatás anyagból, amelyet nyilvános szemináriumokon használunk. Ide tartozhatnak olyan témák, mint például a könnyű étkezés az első napokban, a dohányzáshoz kapcsolódó helyek elkerülése, stb. Emellett még a dohányzásról való leszoktatással kapcsolatos kézikönyvvel is megajándékozhatjátok, mivel ezek hasznos javaslatokat tartalmazhatnak.

Azonban az embereket, akikkel dolgoztok, nemcsak az egészséges élet motiválja, hanem az is, hogy Jézust életük Urává tették, tehát nektek - lelki látogatókként - lelki dinamikát kell alkalmaznotok, hogy segíthessetek nekik leszokni a dohányzásról. Ebben a környezetben fontos, hogy az ember megtanulja, hogyan kell hivatkozni Istennek a bűn elleni győzelemről szóló ígéreteire. Ne feledjétek, hogy ez soha nem a mi győzelmünk - mindig úgy történik, hogy hivatkozunk a győzelemre, amely már a miénk Jézus Krisztusban. Én ilyenkor mindig megosztok az emberekkel néhány bibliai ígéretet.

Az 1Kor. 15,57 mondja: „De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Ez a rész a feltámadással összefüggésben jelenik meg. Ha Jézus győzelmet adhat nekünk a halál felett, akkor minden bizonnyal a cigaretta feletti győzelmet is megadhatja. Isten nemcsak kategorikusan megígérte, hogy győzelmet ad nekünk, hanem azt is elmondja, hogy már előre hálát adhatunk neki a Tőle nyert győzelemért. Tehát amikor az emberek letérdelnek, meghajtják a fejüket és kérik Istentől, hogy segítsen győzni nekik a cigaretta felett, akkor felállva lelkesen bejelenthetik azt is, hogy övük a győzelem, mert Isten megígérte, hogy nekik adja. Szánjatok elég időt arra, hogy megbizonyosodjatok arról, hogy a meglátogatott emberek

valóban hisznek abban, hogy Isten győzelmet adhat nekik. És amikor megkérdezték őket, lelkesen válaszolhatják: kétség nélkül tudják, hogy Isten győzedelmet fog adni nekik.

A Rómabeliekhez írt levél 13,14 egy érdekes lépéssel bővít: „Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” Kérdezték meg azokat az embereket, akiket meglátogattok, milyen testi vágyak ellen küzdenek. Nyilvánvaló, hogy a dohányzás ellen. A szöveg azt mondja, hogy nem szabad megpróbálnia teljesíteni a test kívánságát. Ha számukra a test kívánsága a dohányzás, és ezt a kívánságot nem szabad táplálni, akkor mit kell tenni? Sok ember gyorsan reagál, hogy ez azt jelenti, hogy abba kell hagynia a dohányzást.

Ha Isten győzelmet adott nekem, a Szentírás meg kijelenti, hogy nem szabad dohányoznom, akkor nincs szükségem cigarettára a közelemben. Ha lenne a közelemben cigaretta, akkor azt mutatnám vele, hogy nem igazán hiszem, hogy Isten győzelmet adott nekem. Ezért ezen a ponton bátorítsátok a dohányzót, hogy adja át nektek az összes cigarettáját. Ha az emberek megtagadják, nem javaslom, hogy folytassátok a leszoktatási programot, mert ez azt mutatja, hogy még mindig nem gondolják elég komolyan, hogy abbahagyják a dohányzást.

Hasznos még néhány történetet elmondani nekik ezen a ponton, amelyek egy kicsit ellazítják őket. Például sokan - amikor abbahagyják a dohányzást - a közelben tartják a cigarettát, ha netalán kísértésük lenne. Természetesen ez általában megtörténik. Mindenki rájön, hogy ez akkor történik meg, ha cigaretta van a közelben. Emellett általában elmondok nekik még egy anekdotát is egy kislányról, aki megfázott, de a többi gyermekkel együtt el akart menni úszni. Megkérdezte édesanyját, hogy elmehet-e a gyerekekkel - csak nézni őket. Anyja elengedte. Kicsit később nedves hajjal tért vissza. Az anyja megkérdezte tőle, miért úszott, amikor csak nézni akarta őket? Azt válaszolta, hogy kísértésbe esett. Az anyja megkérdezte: „És miért is vitted magaddal a fürdőnadrágodat?”

„Arra az esetre, ha kísértésbe esem”, válaszolta a fiú. Sokan így érznek, de ha Isten győzelmet ad nekünk, akkor nincs szükség tartalék cigarettára.

A harmadik bibliavers az 1Kor 10,13: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” Micsoda csodálatos ígéret! Isten nem azt ígérte meg, hogy nem lesznek kísértéseink – hanem azt, hogy győzelmet ad nekünk. Mondjátok az embereknek, hogy kísértések mindig lesznek, és hogy nehezek is lehetnek, de Isten nem engedi meg, hogy bárki feljebb kísértessen, mint amennyivel képes megbirkózni. Bátorítsátok őket, hogy jelöljék meg ezt a szöveget és olvassák fel Istennek, amikor kísértésnek vannak kitéve. Ne feledjék, hogy Isten nem ígért zökkenőmentes utat a dohányzás elleni győzelemig. Csak megígérte, hogy biztonságosan eljutunk a másik oldalra.

Ez az igehely hatalmas erőforrást jelent az emberek számára, amikor abbahagyják a dohányzást, de az evangélistának hangsúlyoznia kell, hogy a dohányzás nem tűnik el csak úgy, önmagától, de Isten segít nekik a nehéz időkben. Miért nem segít Isten csodával az embereknek? Úgy gondolom azért, hogy miközben Isten ereje által a győzelem felé igyekeznek, megtanuljanak bízni Istenben. Végül tudni fogják, hogy nem az emberi erő által jutottak győzelemre, hanem csakis az Isten ereje által. Isten megengedi nekik, hogy harcoljanak, hogy megtanuljanak fenntartás nélkül bízni Benne.

Még egy olyan igehely, amelyet ezekben a pillanatokban meg kell osztanotok velük, a következő: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil. 4,13). „Mindenre” ez a dohányzásról való leszoktatást is magába foglalja. Ezek szerint, az a gondolkodás, hogy az ember nem érheti el a győzelmet – az Univerzum végtelen Istene hihetetlen erejének tagadását jelenti; annak az Istennek, aki azt mondja, hogy Krisztus ereje által mindent elérhetünk.

Végül még olvassátok fel a Márk 11,24-t: „Azért mondom néktek: Amit könyörgésetekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek”. Úgy lesz, ha hiszem. Ha azonban Istentől győzelmet kérek, de az imából úgy kelek fel, hogy kételkedem benne, vajon tényleg megkapom-e, amit kértem, akkor ne is számítsak rá. Az enyém a győzelem, mert Isten megígérte – én pedig hiszek Isten ígéretében.

Az Isten fenséges hatalmáról szóló szövegek bemutatása pozitív hitet épít abban, hogy Isten győzelmet fog adni neki a dohányzás felett. Nem kételkedhet. Krisztus által győzni fog. Ha az adott személy egész idő alatt pozitívan reagált, akkor most együtt letérdelhetnek és kérhetitek Istentől a győzelmet. Közölhetek vele még egy észrevételt: „A mai válasza alapján úgy érzem, készen áll arra, hogy Istentől győzelmet kérjen, és higgye, hogy Ő már megadta Önnek.” Pozitív választ kell adnia erre a mondatra. Ezt követően térdeljenek le imádkozni, és kérjétek Istentől a dohány feletti győzelmet. Az imátek végén mondja ő is veletek: „Drága Jézusom, szükségem van a dohány feletti győzelemre. Egyedül nem megy. A te győzelmedre hivatkozom. Köszönöm, hogy az enyém lehet. Ámen.”

Amikor felkeltek az imából, nyújtsatok neki kezet és kérdezzétek meg, megkapta-e Istentől a győzelmet? Pozitív választ kell adnia. Ti azt fogjátok mondani: „Ámen!” Ezt követően emlékeztessétek, hogy ha bajban lesz, nyugodtan felhívhat titeket, napközben vagy éjszaka, bármikor, és imádkozni fogtok vele a győzelemért. Írjátok le neki az ígéreteket tartalmazó Biblia-szövegeket, és emlékeztessétek, hogy rendszeresen idézze őket Istennek, ha kísértésbe jut. Majd közöljétek vele, hogy szeretnétek visszatérni huszonnég óra múlva, és vele együtt megünnepelni a győzelem első huszonnég óráját. Vigyázzatok, nem azért jöttök, hogy ellenőrizzék az egyént, hanem csak azért, hogy pozitívan megünnepeljétek azt, amit Isten tett. Mi történik, ha másnap eljöttök, és kiderül, hogy az adott személy mégis elszívott pár szál cigarettát? Nem kell őt összeszidni, lekorholni, hanem dicsőíteni kell Istent az aznapi 18 szál cigaretta feletti győzelemért (ha mondjuk például egy doboz cigarettát szokott naponta elszívni az egyén). Az elszívott 2-3 szál cigarettáért pedig ismételjétek el az isteni ígéreteket. Mindig legyetek pozitív állásponton és hangsúlyozzátok azt, amit Isten tett.

Megállapítottuk, hogy az emberek, akik ezzel a megközelítéssel szoknak le a dohányzásról, a dohányzás abbahagyásáról szóló irodalom hasznos javaslataival együtt, sokkal könnyebben nyernek győzelmet, mint azok, akik azt lelki megközelítés nélkül próbálják megtenni. Valójában azoknak, akik cigarettájukat átadják nektek és veletek imádkoznak, körülbelül 90 százaléka győz, és körülbelül 70 százalékuk tartósan abba is hagyja a dohányzást. Nem ismerek más olyan

módszert, amely ilyen eredményeket adna. Hihetetlen erő áll rendelkezésre - Jézus Krisztusban, de csak akkor, ha segítünk az embereknek megragadni Isten erejét. Természetesen ezek az egyszerű lépések jól működnek minden más bűnnel kapcsolatban, amellyel az emberek küzdenek. A nagy elv az, hogy ne felejtünk el Isten győzelmére hivatkozni az emberi küzdelem helyett. Az embereknek a legnehezebb megtanulniuk, hogy teljes mértékben Isten erejére támaszkodjanak.

2020. szeptember 5.

10. AZ AKADÁLYOK FELFEDEZÉSE

„Ez pedig a kárhozzátás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek.” (Ján 3,19-20)

Amikor egy személynek döntést kell hoznia, azonnal tudatában van mindazoknak az akadályoknak, amelyek közte és a döntés meghozása között állnak. Ez minden nagy élethatározatra vonatkozik. Például, ha egy házaspár új autót akar vásárolni, először leül, és gondolkodik azon, hogy mennyit költhet. Az ár a vásárlási döntés meghozatalának egyik akadályja. Ha eldöntik, hogyan fognak fizetni az autóért, akkor megállapodhatnak abban, hogy megvásárolják. Hasonlóképpen, amikor szembesülnek a szombatra vonatkozó döntés meghozatalának szükségességével, az emberek először áttekintik az akadályokat - például elbocsátás; házastárs, barát és rokon reakciója, stb.. Csak akkor fog úgy dönteni, hogy megtartja a szombatot, ha az adott személy az akadályok mögé lát.

A lélekmentő feladata az egyes személyek akadályainak felfedezése. Mindaddig, amíg egy-egy személy nem akarja közölni veletek ezeket az akadályokat, aligha születhet döntés Krisztus mellett. Hogyan vezethetitek az embereket abban, hogy beszéljenek nektek az akadályaikról? Csak úgy, hogy ha már az evangéliumi összejövetelek elején elkezditek ápolni a jó embertársi kapcsolatokat. Az emberek egyszerűen nem osztják meg mély gondolataikat, ha nem érzik úgy,

hogy ez biztonságos. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy már a prédikáció-sorozat kezdetén szoros kapcsolatokat létesítsetek az emberekkel. Miután megszereztétek a bizalmukat, örömmel nyitják meg a szívüket nektek, a megfelelő időben.

Nyilvánvaló, hogy még akkor is, ha jó embertársi kapcsolatot ápoltok az emberekkel, nem biztos, hogy beszélni fognak nektek a problémáikról, hacsak nem úgy teszitek fel a kérdéseiteket. A lelkek megnyerésének a művészete magába foglalja a megfelelő kérdések feltevését a megfelelő időben. Szent kötelességünk, hogy Krisztus képviselőiként, felfedezzük az akadályait, hogy támogathassuk őket a Krisztus mellett való döntésben. Hallgassuk meg Ellen White tanácsait.

„A prédikátor szent kötelessége, hogy vigyázzon a lelkekre, mint akinek számot kell róluk adnia. Érdeklődést kell tanúsítania a lelkek iránt, akikkel dolgozik, felfedve mindazt, ami zavarja és kínozza őket és megakadályozza abban, hogy az igazság fényében járjanak.” (Ellen White, Review and Herald, August 30, 1892).

„A prédikátornak meg kell ismerkednie az emberek elméjében felmerülő nehézségek természetével, hogy megtudja, hogyan adhatja meg minden embernek a megfelelő időben azt, amire szüksége van.” (Ellen White, Ms. 34, 1893).

A hívőkkel gyakran megtörténik, hogy látogatni akarják az embereket, de nem tudják, mit is mondjanak nekik. Meg kell találni az utat a szívükhöz. Ellenkező esetben végeláthatatlanul látogathatják őket anélkül, hogy az emberek döntést hoznának. Soha ne lépjete be valamilyen otthonba anélkül, hogy leszögeznétek a látogatásotok célját, és rendelkeznétek világos tervvel, hogyan is fogjátok azt végrehajtani. És Ellen White ismét jó tanáccsal szolgál:

„Sok munkás fáradozása nem ér célt, mert nem kerül közel azokhoz, akiknek leginkább szükségük van a segítségére. Kezében Bibliával, udvarias, barátságos módon keresse és ismerje meg az ellenvetéseket, amelyek azok szemléletében vannak, akik ezt kérdezik: „Mi az igazság?” Gondosan és tapintatosan vezesse és tanítsa őket, mint a gyermekeket az iskolában.” (GW, 190).

„Eredményed nem annyira a tudásodon, teljesítményeden, mint azon a képességeden múlik, hogy utat nyiss szívükhöz. Ha barátságos

vagy, sokkal könnyebben változtathatsz gondolataik irányán, mint a legnagyszerűbb előadással.” (GW, 193).

Ez a megközelítés szoros, személyes közösséget igényel. Nem lehet sietve meglátogatni az embereket, és elvárni tőlük, hogy eléggé megbízzanak bennetek, és hogy felvessék azokat a személyes problémákat, amelyek akadályozzák őket Jézus követésében. Az egész megközelítéseknek nyitottságot kell mutatnia, az együtt töltött idő kezdete óta. Ha olyan légkört teremtetek, amelyben az emberek szabadon kifejezhetik magukat, sokkal könnyebb lesz beszélgetni velük a nehéz témákról.

A legtöbb lélekmentő túlságosan aggódik amiatt, hogy azt fogja-e majd mondani, amit kell? Attól tartanak, hogy esetleg valamit rosszul fognak mondani; tehát nem mondanak semmit, ami sokkal rosszabb. Ne feledjétek, hogy nem egyedül dolgoztok. Ti a világegyetem Királyát képviselitek, és Ő megígérte, hogy veletek lesz, mialatt érte dolgoztok. Nem a saját szavaitokat mondjátok, hanem azokat a szavakat, amelyeket maga Isten ad nektek szólni. Tehát ne aggódjatok amiatt, hogy mit fogtok mondani. Higgyétek, hogy Isten lehetővé teszi, hogy az Ő szavait szóljátok.

„Amikor az evangéliumi munkás imában felemeli és nemesbíti lelkét, Isten segíteni fog neki abban, hogy a megfelelő időben a megfelelő szavakat mondja.” (EGW).

2020. szeptember 12.

11. A BIBLIAMUNKA AKADÁLYAIHOZ VALÓ VISZONYULÁSUNK

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki.” (Jak. 1,5)

Az akadályok leküzdésének legkívánatosabb terve az, ha előre reagáltok, még azok megjelenése előtt. Várjátok őket. Ezt az evangéliumi sorozat prédikációival érhetitek el. Azok általában válaszokat adnak az alapvető kifogásokra. Például, amikor a szombatról beszél, az evan-

gélistának egyértelműen meg kell válaszolnia a következő témákat: világos ismeret arról, melyik nap a hetedik nap; az a vélemény, hogy a szombat csak a zsidók számára volt; vagy az az érzés, hogy ma nincs különbség és nem számít, hogy melyik napot ünneplik. Ezeknek a pontoknak az íg hirdetés szerves részét kell képezniük.

Ezen kívül más bibliai dolgokat is ellenezhetnek, amelyekről szintén beszélni kell a nyilvánosság előtt, mint amilyen a Kolossé 2,16 és a Róma 14,5-6. Továbbra is találkozni fogtok olyan emberekkel, akik meghallgatták ezeknek az ígehelyeknek a különféle magyarázatait, de még mindig szükségük van a magyarázatra, vagy részletezésre, akár ezekre, akár más szövegekre vonatkozólag. Más szóval, minden bibliai ellenállás elképzelhető, és nyilvánosan kell reagálni, mintha az előadás szerves része lenne. Amikor valaki szombatról szóló előadást vagy bármilyen más témát hallgat, akkor egyértelmű választ kell kapnia minden várható kifogására. Valaki mindig megemlíti néhány bibliai szövegrészt, amelyek egy kicsit nehezebbek, és amelyeket azután az otthonukban kell megválaszolni.

A szombat ellenzése azonban ritkán bibliai ellenállás. Ezek inkább családi vagy személyes ügyek. Még ezek a gondok is várhatók. Például a sorozatom negyedik esti előadásban három héber ifjúról beszélek, akiket a hitükért a tüzes kemencébe vetettek, és ilyenkor nagy hangsúlyt fektetek a hitük mélységére, amelyet az istenszolgálatára való készségükben juttattak kifejezésre, a következményektől függetlenül. Megemlítem, hogy nincs mentség Isten Törvénye ellen, és példaként felhozok néhány olyan akadályt, mint a munkahely, a család, stb.. Nem említem a szombatot, de szilárd alapot fektetetek a számára. Amikor problémák merülnek fel a szombat ünneplése körül, visszatérhetek ehhez a történethez. Az ilyen történeteknek a sorozat elejére helyezése bibliai alapot teremt az ellenzésre való reagáláshoz, amikor ez felmerül.

Az ellenző emberek többsége nem igényel teljes választ. A legtöbbre nagyon gyorsan válaszolhatunk, és a legjobb, ha idézzük a Szentírást. Mindig jusson az eszetekbe, hogy az embereket a Bibliához utaljátok. Az embereket nem érdekli az ti véleményetek – azt szeretnék tudni, mit tanácsol Isten a számukra. Az emberek néha feltesznek egy egyszerű kérdést, és mi fél óráig válaszolgatunk rá. Ez a személy után azt kezdi gondolni, hogy ez valamilyen nehéz dolog, amikor a

megválaszolása ilyen hosszú időt vesz igénybe. Ezért a gyors reagálás csökkenti az ellenállást és azt az elképzelést közvetíti, hogy ez nem olyan bonyolult probléma. Gyors magyarázat után azonban a legjobb leellenőrizni, hogy figyeltek-e, és ellenőrizni, hogy a válasz egyértelmű volt-e? Ha azonban az ellenzés nem szűnik meg, hosszabb választokra lesz szükség.

2020. szeptember 19.

12. ELLENKEZÉS VAGY KIFOGÁS

„Bemenvén pedig a zsinagógába, bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén és igyekezdvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról.” (ApCsel 19,8)

Amikor meglátogatjátok az embereket, ők hamarabb fognak kifogást találni, mint igazi okot. A jó bibliamunkásnak képesnek kell lennie megkülönböztetni a kifogásokat és az ellentéteket, és a kifogást megkerülve eljutnia a valódi akadályhoz. A tapasztalatlan bibliamunkások elkövetik azt a hibát, hogy elfogadják a kifogást, mintha nagy jelentőséggel bírnának, és nem veszik észre, hogy a felszín alatt mélyebb ellenállás rejlik. A kifogás sokszor tartalmaz utalást az igazi problémára. Ezért fontos feltenni a helyes kérdéseket, hogy felfedezzük az emberek tudatában a valódi problémákat.

Mi a különbség a kifogás és az ellenzés között? A mentség a Krisztus döntésének megkerülésére szolgál, míg az ellenzés őszinte akadály a helyes döntésnek. Az egyén nem lesz képes döntést hozni, amíg ezt a nagy akadályt el nem távolítják. Ugyanez a probléma lehet kifogás és ellenzés. Nem szabad azonnal elutasítani valamit kifogásként, más dolgokat pedig ellenzésnek tekinteni.

Például, ha Suzana azt mondja nektek, hogy nem tarthatja meg a szombatot, mert akkor elveszíti a munkáját. Ugyanezt a mondatot Janko kifogásnak használja, nem akar megváltozni. Janko kaphatna ugyan szabad szombatot, de ő nem akarja, ezért a szombati munkát kifogásként használja. Suzana komolyan meg szeretné tartani a szombatot, de a munkája miatt nem bírja. Az ő esetében a probléma igazi akadály, de a probléma mindkét embernél azonos lehet.

Ha megkérdeznék Jankot, „Ha kapnál szabad szombatot, akkor megtartanád-e?“, ő gyorsan találna másik kifogást. Suzana azonnal azt válaszolná, hogy akkor megtartaná. Ezért fontos tudni megkülönböztetni, hogy a felmerülő probléma kifogás vagy akadály. Az evangélista feltételezhetné, hogy szabad szombatot kapni jelenti a problémát, holott a probléma valójában az, hogy az illető nem akar megváltozni. Ha válaszolni akartok az ellenzésre, akkor pontosan kell tudnotok, hogy az adott személynek mi a problémája.

Habár minden területen adódhatnak kifogások és ellenzések, az ellenzés nagy része társadalmi vagy gazdasági területeken zajlik, vagy olyan családi problémák adódnak, amelyeknél a Jézus követése az emberek szerint következménnyel jár. Mindig fontos megtalálni az ellenzés valódi okát, mert csak így tudunk segíteni nekik. Ez csak akkor érhető el, ha létrehozunk egy – a korábbi látogatások alapjára épített – szilárd kapcsolatot.

A kifogások általában azt mutatják, hogy az emberek a döntések völgyében. Érzik, hogy az evangélista majd felkéri őket, hogy hozzanak döntést egy adott téma alkalmával. Harcot vívnak a téma alatt. Megpróbálva elkerülni a döntés meghozatalát az adott pillanatban, az emberek kifogásokat tesznek. Ez nem egy szándékos kísérlet a bibliamunkások félrevezetésére - egyszerűen ilyen az emberi természet. Mint ahogy az autót vásárló házaspár is mondhatja az eladónak, hogy hazamennek és ellenőrizik a pénzügyeiket. Igaz, hogy már ellenőrizték a pénzügyeiket, de ez ürügy a döntés meghozatalának elkerülésére az adott pillanatban. A jó eladó tudja, hogy valami más akadályozza őket a vásárlási döntés meghozatalában, ezért ösztönözni fogja őket az igazi probléma felfedezésére az eladás befejezése érdekében.

A lelkek megnyerésének munkája sokkal értékesebb az autóvásárlásnál. Néha azonban elfogadjuk az elsődleges kifogásokat, és nem keressük meg a megfelelő okot; ezért nem sikerül meggyőznünk őket, hogy tartósan döntsenek Jézus mellett. És ezért annyira fontos, hogy a kifogások mögé lássunk, és felfedezzük az igazi problémát.

Amikor az evangélista megpróbálja megtudni, hogy valaki kifogást talált-e, vagy valóban ellenzi, jól oda kell figyelnie arra, mit mond ez a személy, és hogyan mondja azt. Ha az adott személy hozzáállása abban a pillanatban laza vagy komolytalan, akkor biztos lehet abban,

hogy kifogással, nem pedig ellenzéssel van dolga. Ha nem néz a szemébe, hanem elfordul, miközben elmondja az okot, akkor biztos lehet benne, hogy kifogást talált. Az idő egy másik kulcsfontosságú dolog. Az emberek hajlandók kifogásokat találni a látogatás kezdetén, éppen akkor, amikor azt gondolják, hogy döntésre fogják őket szólítani.

2020. szeptember 26.

13. AZ IGAZI AKADÁLYOK FELFEDEZÉSE ÉS ELHÁRÍTÁSA A LÉLEKMENTÉS MUNKÁJÁBAN

„Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok” (Mát. 10,16)

A valódi ok megállapítására szolgáló eljárás meglehetősen egyszerű, de nagyon hatékony is. A „miért” kérdést kell feltenni ebben a szakaszban. Különbéféle módon lehet feltenni ezt a kérdést. Jankó például azt mondja, hogy a szombat nem fontos, és hogy ti túlhangszulyoztatok a napot. Szeretnétek megtudni, hogy ez valódi ellenzés vagy inkább kifogás, ezért így válaszoltok: „Érdekes, Jankó, kérem, segítsen nekem megérteni, miért gondolja így?”

Vegyétek figyelembe, hogy nem szükséges válaszolni a kijelentésre, hanem csak tovább informálódni. Ez egy kísérlet arra, hogy megvizsgáljuk Jankó igazi érzéseit a szombat relatív fontosságáról. Ha a lélekmentő megtámadja Jankó állítását, és kihívást intéz ellene, Jankó felveszi a védekező állást. Ehelyett Jankó kénytelen feltárni azt a gondolkodást, amely elvezette őt ehhez a következtetéshez. Jankó sokszor azonnal el fogja utasítani a mondatot, és feltár valami mélyebb gondolatot az igazi problémáról. Éppen ez az, amit mi remélünk, hogy tenni fog. Számtalan órát tölthettek volna a szombat fontosságának megbeszélésével, de ez sem segített volna, mert valójában kifogásról volt szó.

Időnként válaszolni fogtok arra, amiről úgy gondoljátok, hogy igazi ellenzés, csak azért, hogy a személy egy másik ellenzéssel válaszoljon rá. Valójában azt mutatja, hogy a személy csak kifogásokat

keres, ezért kell feltenni a „miért” kérdést, hogy a felszín alá nézhessünk, és felfedezhessük az igazi problémát. Általában az utolsó, amit említenek, az a tényleges probléma. Az igazi problémára kell reagálni, és nem szabad pazarolni sok időt a kifogások megválaszolására. Ez nem azt jelenti, hogy figyelmen kívül kell hagynia a felhozott kifogásokat. Ismételjétek meg aggodalmaikat, majd tegyétek fel a „Miért” kérdést, hogy megpróbáljátok megismerni az igazi problémát.

A valódi probléma meghatározásának másik fontos módja az, ha a következőképpen teszitek fel a „Miért” kérdést: „Jankó, megértem, amit mond, hogy azt gondolja, hogy a szombat nem olyan fontos. De ha hirtelen rájön, hogy ez mégis fontos, ünnepelni fogja?” Ha Jankó erre a kérdésre igennel válaszol, akkor az azt mutatja, hogy a probléma valódi ellenzés volt. Mégis, ha más okokat is kínál, akkor biztosan csak kifogás. Addig tegyétek fel a miért kérdéseket, amíg az adott személy igenlő választ nem ad.

„Tehát, Jankó, ha jól értem, amit mond, ha minden rendbe jönne, és a felesége se bánna, hogy szombaton jár a templomba, megtartaná Isten szombatját?” Jankó most igenlően válaszol. Tudjátok tehát, hogy a megfelelő problémára tapintottatok. Akkor foglalkozhattok a felesége ellenzési témájával.

Ez talán leegyszerűsítve hangzik, de ez egy nagyon alapvető módszer, amely az évek során sikeresen működött sok lélekmentő esetében, és több ezer embernek segített abban, hogy Jézus mellett döntsön. Ne feledjétek, hogy ez a módszer nem oldja meg a problémát. Ez csak azt biztosítja, hogy az igazi problémával foglalkoztatok, és ne a kifogásokkal.

Most tehát felfedeztétek az igazi problémát. Mi legyen a következő lépés? Most már tudjátok, hogy Jankó felesége ellenzi, de hogyan tudtok segíteni neki ebben a problémában? Van egy másik, egyszerű eljárás, amelyet ebben a pillanatban alkalmazhattok, de csak akkor lehet eredményes, ha felfedeztétek az igazi problémát. Ez a terv bármilyen ellenzés esetében alkalmazható. Ezt ETAF technikának nevezzük.

Az ETAF: együttérzés, tapasztalat, felfedezés. Jankó esetében ez valahogy így hangzana. „Jankó, megértem, hogy érzel”. Vigyázzatok. Ha még nem tapasztaltátok meg, amit Jankó átélt, akkor nem érthetitek, hogy érzi magát. Tehát ebben az esetben azt kell mondanotok:

„Jankó, csak megpróbálom elképzelni, mit érzel.” Itt az a lényeg, hogy kifejezhessétek együttérzéseket az ember iránt, hogy tudassátok vele, hogy igyekeztek megérteni min megy keresztül, még akkor is, ha a saját tapasztalatotok ebben az esetben korlátozott. Ha valaki rájött, hogy a problémája a homoszexualitás, akkor nem mondhatjátok: „Megértem, mit érzel”. Tehát legyetek óvatosak, de tanúsítsatok együttérzést.

A TA jelentése „tapasztalat”. „Jankó, szeretném, ha tudnád, hogy ilyet már mások is éreztek. Mások is ugyanígy érezték magukat.” Fontos, hogy az emberek tudják, hogy problémájuk nem új keletű. Ha tudsz, mesélj egy történetet arról, hogy valaki ilyen problémával küzdött. Az első két dolog tehát az együttérzés és a tapasztalat, amely segítségével az adott személy megérti, hogy a küzdelmében nincs egyedül.

Az F jelentése „felfedezés”. „Jankó, bár ezek az emberek hasonló problémákon mentek keresztül, felfedezték, hogy Jézusban különleges barátokra leltek, amikor küzdelmeik voltak a családjuk elvesztése miatt”. Itt bemutatjátok a megoldást: Krisztust. Az embereknek tudniuk kell, hogy Jézus velük lesz, amikor igyekeznek Őt követni. Kínáljátok fel nekik Jézus irgalmas kezének biztonságát, amely velük lesz a bajok közepette.

Nyilvánvaló, hogy egy otthoni látogatás során több időt tölthettek az itt leírt pontokkal. Ez egy bizalmas és személyes munka, és szükségetek lesz a Szentlélek kegyelmére, mialatt arra törekszetek, hogy a Döntés-völgyében levő embereknek szolgáljatok. Az ETAF technika kiváló eszköz lehet akkor, ha az emberek felfedik az ellenzésük valódi okát, amellyel velük együtt szembe kell néznetek.

Az ellenzésre való válaszolás a lélekmentés izgalmas része. A benned megbízó emberek támogatása ez, abban, hogy megnyissák a szívüket előtted, és feltárják legmélyebb félelmeiket. Ez felhatalmaz titeket, hogy a Szentlélek irányítása alatt segítsetek az embereknek tartós döntést hozni Jézus mellett, a földi történelem utolsó pillanataiban. Ezek egyszerű, ám tartós hatású javaslatok. Isten tegyen benneteket képessé arra, hogy segíthessetek az embereknek leküzdeni az ellenzéseiket és tartósan Jézus mellett dönteni.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya
Felelős: Zoran Marcikić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra